

Henryk Borakowski 1907 - 2001

Henryk Borakowski, urodzony 2 lipca 1907 r. w miejscowości Szawle na Litwie. Pierwsze lata swego życia spędza w Libawie. Od 1919 roku mieszka w Warszawie, gdzie po zdaniu matury w gimnazjum T. Rejtana, w 1927 r. wstępuje do Państwowej Szkoły Morskiej w Tczewie. Kończy ją w 1930 r. z wynikiem bardzo dobrym, zwolniony z tego powodu z egzaminu praktycznego. Od listopada 1930 do stycznia 1932 r. odbywa obowiązkową służbę wojskową w Szkole Podchorążych Marynarki Wojennej w Toruniu i na ORP „Wicher”, a w parę miesięcy po zwolnieniu z wojska mustruje się na statkach s/s Lublin i s/s Kościuszko.

W połowie 1935 r. Henryk Borakowski obejmuje stanowisko sekretarza w Departamencie Morskim Ministerstwa Przemysłu i Handlu w Warszawie i równocześnie pełni funkcję referendarza żeglugowego, w czasie zaś urlopów pływa na „Piłsudskim” i „Batorym”.

W 1937 r. Henryk Borakowski zdaje bardzo trudny państwowy egzamin na urzędnika I kategorii w państwowej administracji morskiej i na własną prośbę jesienią tegoż roku zostaje mianowany kapitanem portu i inspektorem rybołówstwa we Władysławowie. W sierpniu 1939 roku zostaje zmobilizowany i jako ppor. marynarki wcielony do Oddziału Kutrów. Bierze udział w obronie Helu jako zastępca dowódcy 43 Baterii artylerii Nadbrzeżnej kmdra ppor. W. Prowansa. i oficer kompanii przeciwdesantowej w Jastarni. Po upadku Helu, od października 1939 roku przebywa w niewoli niemieckiej w oflagach: X B Nienburg, XVIII C Spittal, i ostatecznie II C Woldenberg. Pobyt w obozach wykorzystuje, studiując języki obce i ekonomię.

Po odzyskaniu wolności, w lutym 1945 r. Henryk Borakowski wraca do Warszawy, zgłasza się do Pomorskiej Grupy Operacyjnej i zostaje skierowany do pracy przy organizacji naczelnych władz gospodarki morskiej, najpierw Departamentu Morskiego w Ministerstwie Przemysłu, przekształconego w Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego a w końcu w Ministerstwo Żeglugi, bierze tam udział w pracach Komisji Repatriacyjnej w Berlinie jako delegat swego ministerstwa. W Ministerstwie Żeglugi H. Borakowski pracuje do 1950 r. jako inspektor, później jako naczelnik wydziału, doradca żeglugowy i zastępca dyrektora departamentu morskiego i żeglugowego, a równocześnie wykłada prawo morskie i ekonomikę transportu morskiego w Szkole Konsularno- Dyplomatycznej przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych, jest członkiem szeregu Komisji, w tym Komisji Rewizyjnej Polskiej Żeglugi Przybrzeżnej „Gryf”, Podkomisji Komunikacyjnej przy Min. Przemysłu, Komisji do spraw Konwencji Morskich, jak również pełni kilka innych jeszcze funkcji, m. in. przewodniczy polskiej delegacji rządowej na międzynarodową Konferencję w sprawie Bezpieczeństwa Życia na Morzu.

W 1950 r. Henryk Borakowski zostaje na własną prośbę przeniesiony na Wybrzeże do pracy w Państwowym Centrum Wychowania Morskiego, gdzie wykłada prawo morskie i przedmioty fachowo-morskie, wykładając ponadto w Morskim Technikum Mechanicznym, w Technikum Rybołówstwa Morskiego i na licznych kursach zawodowych dla oficerów, w przerwach letnich zaś pływa jako kierownik nauk na „Darze Pomorza” i zastępca kapitana na „Karpatach” (1950), jako kapitan statku szkolnego „Janek Krasicki” (1951) i jako kapitan statku szkolnego „Henryk Rutkowski” (1952). W 1953 r. zostaje przeniesiony służbowo do

Morskiego Urzędu Rybackiego na stanowisko st. inspektora i p.o. naczelnika portów rybackich, po połączeniu MUR z GUM zostaje starszym inspektorem nawigacyjno-pokładowym statków rybackich, a w 1956 r. Obejmuje w GUM stanowisko naczelnika wydziału portów i zostaje delegatem Ministra w Komisji weryfikacyjnej marynarzy i rybaków dalekomorskich.

Od stycznia 1957 r. kapitan Borakowski jest dyrektorem Szkoły Rybołówstwa Morskiego w Gdyni, co nie przeszkodziło dyrektorowi w wykładach w Wyższej Szkole Marynarki Wojennej i w letnim pływaniu w charakterze kapitana na statkach Polskiej Żeglugi Morskiej.

Na zdjęciu Dyrektor Szkoły Rybołówstwa Morskiego Kapitan Henryk Borakowski i Kapitan K.O. Borchart w dniu 1- Maja 1960 roku.

W 1961 r. Kapitan opuszcza szkolnictwo morskie i przechodzi na stałe do Polskiej Żeglugi Morskiej, dowodząc kolejno statkami tego armatora: „Kopalnia Zabrze”, „Boginka”, „Mazury”, „Chemik”, „Rusałka”, „Wrocław”, „Rzeszów”, „Świdnica” i „Poznań”. Po przejściu na emeryturę w 1969 r. Kapitan co roku odbywa w lecie rejsy jako dowódca. Jego ostatnie pływanie to półroczny rejs czarterowy Zbiornikowca „Karpaty”, zakończony wiosną 1972 r.

Za zasługi położone przy odbudowie polskiej gospodarki morskiej kpt. Borakowski został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi - pierwszym, jaki po wojnie został nadany w resorcie, a w 1957 r. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polska.

Pomimo przejścia w stan spoczynku kpt. Henryk Borakowski nie przestał pracować dla morza. Jeszcze udziela się czynnie w Zakładzie Eksploatacji Zbiornikowców PŻM w Gdyni, a gdy ten armator stanął przed koniecznością uruchomienia szkolenia całych zespołów załogowych w zakresie bezpieczeństwa pracy na zbiornikowcach, to kpt. Borakowski, mobilizując swoją teoretyczną i praktyczną znajomość przedmiotu, przystąpił do opracowania stosownego podręcznika. Wydany przez Wyższą Szkołę Morską w Gdyni, podręcznik ten jest już drugą pracą — idącą w ślad za wydaną w 1956 r. książką „Zbiornikowce i ich eksploatacja”.

Kapitan Henryk Borakowski zmarł 5 stycznia 2001 i został pochowany na cmentarzu komunalnym w Sopocie.

Opracował dr Andrzej Grzybowski, członek Zarządu Stowarzyszenia Woldenberczyków na podstawie dostępnej literatury, głównie z opracowania: Kadry Morskie Rzeczypospolitej, tom II Polska Marynarka Wojenna. Pod redakcją Jana Kazimierza Sawickiego, Wyższa Szkoła Morska, Gdynia 1996, zdjęcia z portalu internetowego NK oraz materiałów ze zbiorów Muzeum Woldenberczyków.

Poznań, listopad 2019.